

spěchem. Z toho plyne, že studium vysokoškolské může býti studiem s řádným prospěchem, i když nebylo konáno nepřetržitě, a že nárok na výchovné bude dán po přerušení studia, bude-li ve studiu tom pokračováno s řádným prospěchem.

Jak patrně ze správních spisů, byl syn st-lův posluchačem vysoké školy technické v Brně, kde započal studia v zimním semestru školního roku 1925/26. Prvou státní zkoušku vykonal dne 15. června 1928, tedy v semestru VI. Podle § 11 nař. č. 59/1912 ř. z. o úpravě státních zkoušek a prospěchových zkoušek na vysokých školách technických jest vykonati prvou státní zkoušku buď ke konci IV. neb počátkem V. semestru. Zřetelem k tomu, co uvedeno o významu slovního obratu studia »s řádným prospěchem« v § 24 odst. 2 bod 1 lit. b) zák. č. 104/1926 Sb., bylo by lze studium syna st-lova na vysoké škole technické považovati v době, o kterou je spor, za studium konané s řádným prospěchem jen, kdyby byl vykonal I. státní zkoušku počátkem V. semestru. To se však nestalo a postupoval proto žal. úřad ve shodě se zákonem, zastavil-li výplatu výchovného koncem února 1928.

Opačné stanovisko stížnosti je tedy liché. Bylo ji proto zamítnouti, aniž měl nss příčinu a možnost zkoumati, od které doby lze považovati další studium syna st-lova za studium s řádným prospěchem konané, a od kdy tedy st-li mohlo příslušet další výchovné na syna toho.

Č. 11.630.

Živnostenské právo: * Výpočet zaměstnanců, kteří podle § 3 odst. 1 bod 1 lit. b) zák. č. 112/1927 Sb. jsou osvobozeni od průkazu způsobilosti pro nastoupení živnosti hostinské a výčepnické, jest taxativní.

(Nález ze dne 22. prosince 1934 č. 21.628.)

V ě c: Společenstvo hostinských pro Hejnice a okolí (adv. Dr. Julius Eisner z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 19. listopadu 1931 udělil okresní úřad ve Frýdlantě Louise K. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické pro dům čp. 500 v H. s oprávněním přechovávat cizince, podávat pokrmy, čepovat pivo, víno a ovocné víno, čepovat pálené nápoje lihové, podávat kávu, čaj, čokoládu, jiné teplé nápoje a občerstvení a míti dovolené hry. Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání stěžujícího si společenstva, pokud směřovalo proti udělení oprávnění přechovávat cizince, podávat pokrmy a míti dovolené hry, a zrušil v odpor vzatý výměr, pokud jím byla zúčastněné straně udělena tato oprávnění. V ostatním však odvolání zamítl.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Žal. úřad konstatoval v nař. rozhodnutí, že obec H. je známým poutnickým místem, že jest hojně navštěvována turisty a výletníky a že se tam v letní době zdržuje za účelem zotavení také mnoho letních hostů. V místě jest sice dostatečný počet živností hostinských a výčepních,

avšak schází tam dosud kavárna, která by svým zařízením a způsobem provozu vyhovovala požadavkům kladeným na městskou kavárnu. Na tomto podkladě dospěl zemský úřad k závěru, že potřeba obyvatelstva vyžaduje udělení živnosti hostinské a výčepnické, o niž in concreto jde.

Stížnost namítá, že tento závěr není logický, neboť z toho, že chybí v obci nějaký podnik nebo předmět, nelze ještě usuzovati, že potřeba obyvatelstva toho podniku nebo předmětu vyžaduje. Námitka ta je zřejmě bezdůvodná, neboť přehlíží pravý obsah nař. rozhodnutí. Jak patrně ze znění výroku toho, vycházel žal. úřad při svém závěru o místní potřebě z názoru, že při řešení této otázky nepřichází v úvahu toliko počet existujících koncesí hostinských a výčepnických a počet obyvatelstva, nýbrž že je hleděti také k jiným skutečnostem, tak na př. k tomu, jak se rozvíjí ruch turistický a cizinecký vůbec, k zvláštní povaze a druhu žádané koncese, k místu jejího provozování a p. a že právě skutečnosti posléz vzpomenuté padají na váhu v konkrétním případě. Neopřel tedy žal. úřad svůj závěr o místní potřebě o okolnost, že v H. chybí kavárna a že proto je potřeba udělení koncese k provozování téže dána, nýbrž vycházel ze zjištění, že udělení zmíněné koncese, která se má provozovati v místě poutnickém, vyžadují potřeby turistů, poutníků, výletníků i letních hostů. Stížnost nepopírá celkový výsledek tohoto zjištění, nýbrž poukazuje toliko k tomu, že H. mají pouze 2.500 obyvatelů, že cizinci do obce přicházející jsou z 95% poutníci, kteří si jídlo sebou přinášejí a je v hostincích při pivě neb kávě pojídají. Dospěl-li žal. úřad na podkladě skutečností svrchu uvedených a jich vzájemné souvislosti k závěru, že potřeba obyvatelstva udělení žádané koncese vyžaduje, nelze říci, že by jeho úsudek byl nelogický, zejména když obec udělení žádané koncese doporučila a když obchodní a živnostenská komora v Liberci projevila názor, že otázku potřeby obyvatelstva dlužno v daném případě zodpověděti kladně.

Pokud jde o průkaz způsobilosti, dospěl žal. úřad podle znění nař. rozhodnutí z vysvědčení, která předložila zúčastněná strana, k závěru, že je od průkazu způsobilosti zavedeného zák. z 15. července 1927 č. 112 Sb. pro nastoupení živnosti hostinské a výčepnické osvobozena podle ustanovení § 3 odst. 1 bodu b), ježto její zaměstnání od 1. dubna 1922 do 1. května 1928 jako vedoucí síla v živnosti hostinské a od května 1928 do dubna 1929 jako mixerka a mimo to ještě jeden rok jako vedoucí síla a mixerka, patří do rozsahu zaměstnání číšnického, takže byla více než 6 let zaměstnána jako číšnice v živnosti hostinské, z kteréžto doby zaměstnání část byla ztrávena před účinností cit. zákona, takže ji dlužno započítati do šestileté doby zaměstnání.

Stížnost naproti tomu namítá, že podle cit. zákonného ustanovení přichází v úvahu jen zaměstnání v živnosti hostinské a výčepnické jako číšník, kuchař nebo sklep mistr, takže ani zaměstnání zúčastněné strany v živnosti hostinské jako mixerka, ani zaměstnání její jako vedoucí (Leiterin) vůbec v úvahu nepřichází, ježto výpočet činností v cit. zákonném ustanovení je taxativní. Soud uznal stanovisko stížnosti důvodným.

Zákon č. 112/1927 Sb., vysloviv v § 1 zásadu, že pro nastoupení živnosti hostinské a výčepnické se vyžaduje průkaz způsobilosti, upravil v § 2 otázku, jakým způsobem je podati průkaz ten. V § 3 odst. 1 bod 1 b) určil, že od tohoto průkazu způsobilosti jest osvobozen mimo

jiné ten, kdo před účinností tohoto zákona byl zaměstnán nejméně 6 let v živnosti hostinské a výčepnické jako číšník, kuchař nebo sklepmistr.

Podle doslovu svého propůjčuje předpis tento nárok na osvobození od formelního průkazu způsobilosti toliko třem druhům zaměstnanců, školených odborně v živnosti hostinské a výčepnické, a užívá k označení jich výrazů všeobecně známých a druhy ty typisujících. Jsou to toliko číšníci, kuchaři a sklepmistři. Všechna ostatní, byť i odborná zaměstnání v živnosti hostinské a výčepnické, jsou podle toho z osvobození od průkazu způsobilosti vyloučena. Názor tento podporuje i legislativně-technické uspořádání cit. zákona, které zařazuje předpis § 3 bezprostředně za §§ 1 a 2, v nichž je vysloven a blíže proveden princip povinného průkazu způsobilosti, a tím zřejmě vyjadřuje, že jest pohlížeti na předpis § 3 cit. zák. jen jako na výjimku z pravidla vysloveného v §§ 1 a 2. Může proto při výkladu předpisu toho platiti jen všeobecně platné pravidlo vykládací o výjimkách. Toto váže vykladače norem na striktní jejich znění a nepřipouští extensivního výkladu. Nutno-li však čísti předpis § 3 cit. zák. striktně, nelze dospěti k jinému závěru, než že výpočet zaměstnání v živnosti hostinské a výčepnické uvedený v cit. odst. 1 bodu 1 lit. b) § 3 je taxativní a že podle tohoto předpisu nelze přiznati osvobození od průkazu způsobilosti jiným osobám, než které jsou výslovně v něm uvedeny.

A konečně i znění § 2 cit. zák. je dokladem toho, že výpočet osob osvobozených od průkazu způsobilosti podle § 3 odst. 1 bod 1 lit. b) není uveden příkladmo. V § 2 mluví zákon zcela všeobecně o tříletém zaměstnání pomocnickém, aniž by pojem ten blíže vymezil, a připouští tedy při podání průkazu způsobilosti i průkaz o jiném odborném zaměstnání v hostinství než číšnickém, kuchařském a sklepmistrovském. Znal-li však zákonodárce i jiná odborná zaměstnání v živnosti hostinské a výčepnické a přes to v § 3 propůjčil nárok na osvobození od průkazu způsobilosti jen kategoriím zaměstnanců hostinských tam uvedeným, pak nutno po názoru soudu přisvědčiti stížnosti, čte-li předpis ten jako předpis výjimečný, který nepřipouští výkladu extensivního. Podle obsahu nař. rozhodnutí vycházel žal. úřad ze zjištění, že zaměstnání zúčastněné strany jako vedoucí síly a mixerky patří do rozsahu zaměstnání číšnického a že je proto osvobozena podle § 3 odst. 1 bod 1 písm. b) cit. zák. od průkazu způsobilosti. Leč z dokladů zúčastněnou stranou v řízení předložených není patrné, nač se vedení hostinských podniků zúčastněnou stranou vztahovalo a z čeho žal. úřad usoudil, že činnost ta spadala do rozsahu zaměstnání číšnického. Pokud jde o dobu, v níž zúčastněná strana pracovala v podnicích jako »mixerka«, nemohlo zaměstnání to samo o sobě přijíti v úvahu, ježto co do doby trvání nedosahuje 6 let. Neměl proto žal. úřad pro své shora vytčené zjištění dostačného podkladu ve spisech a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.631.

Domovské právo. — Řízení správní: * Jestliže obec pobytu opomine rozhodnouti o domáhaném nároku na přijetí do svazku domovského ve lhůtě 6měsíční od podání žádosti, je nadřízený úřad politický oprávněn o žádosti té dle § 6 odst. 1 zák. č. 222/1896 ř. z. roz-